

STILLA BRÖLLOPSNATT

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

Förord

*Det är den 25:e mars 2021 och den här kalla berättelsen som jag nyss skrivit färdigt nådde mitt sinne för bara någon timme sedan, då jag var ute på en kvällspromenad.
Jag hoppas det regnar utanför dina fönster - utanför mina regnar det för jämnan.*

Barkarby, Stockholm. 25 mars 2021

Himlen är kristallklar och trots att rimfrosten biter trädens grenar hostar jag inte när mina lungor hastigt fylls av den kyliga nattluften. Allt är nu åter stilla. Så lugnt. Under mig ser jag hur en ung gran lyses upp av ett starkt sken. Kort därefter slocknar ljuset och det enda som faller över trädet är månens sparsamma ljus.

Så börjar det om; återigen badar granen i ljusets fulla styrka för att kort därefter återgå till sin bleka skepnad - allt i en periodisk upprepning, till synes utan förutbestämt slut. Just den här granen påminner mig om en julgran vi hade en gång. Ett minne som plötsligt känns så märkligt avlägset.

Där är det igen - ansiktet, så fridfullt.

Det går bra att titta nu. Nyss hade jag svårt för att alls se åt det hållet. Vetskap om var resten av kroppen det tillhört nu finns, saknar jag. Kanske är groparna i pudersnön en bit längre bort, ledtrådar till den eller dem som kommer att leta.

Strålkastarna från bilen som nu saktat in sjuttio meter bort, skär genom scenen av fruset tumult.

Ett skrik lika isande som landskapet ljuder genom natten. Det tycks komma från den unga kvinnan som släpar sig fram över den hala vägbanan. Varför vet jag inte, men jag kan inte hålla mig för skratt. Det är något med hennes sätt att röra sig som får det att rycka i mig. Det konstlade sättet hennes kropp förflyttar sig ser så lustigt ut. De smala fingrarna som med ivriga rörelser hugger med naglarna i isen ser så sköra ut. De kommer inte att orka hålla igång länge till. Inte på samma sätt, med samma kraft. Jag ser hur de hugger sig fram där nere, och jag fnissar. Varför jag tycker min frus rörelser ser lustiga ut vet jag inte.

Personen har klivit ut ur sin svarta bil och håller handen mot huvudet. Jag vinkar uppifrån trädet och hoppas bli sedd. Bli räddad. Han, eller hon, tycks inte se mig. Kanske tar de dom andra först? Jag har ju inte ont men kommer snart att behöva ha hjälp att ta mig ned.

Min blick glider åter till det frusna epicentrumet. Min blick tycks lyda under andra krafter när den - likt en hockeyspelare av plast som enbart förflyttar sig med den förutbestämda slitsens rörelse - söker sig mot det sargade huvudet, det som ligger mitt mellan de bägge blinkande vraken. Ansiktet, så lugnt, så fridfullt. Ljudet av sirener i fjärran. Något så bekant med det. Så egendomligt - där ser jag en spegelbild av minnet över hur mitt eget ser ut. Jag ser nu hur det pryds av den oförståendes bisarra uttryck.

De målmedvetna fingrarna där nere tycks inte längre kämpa, och utan rörelse i den späda kroppen är det svårt att avgöra var gränsen längre går mellan isbanan och det som fortfarande är vitt i den fläckiga brudklänningen. Personen från den svarta bilen springer av och an, hit och dit. Det är armar i luften. Yvigt fåktande som armar hos en galning. Det är en han, det ser jag nu. Men ser han mig?

Jag ropar - "Hallå! hallå? Hallå för helvete!" - och vinkar.
En vindby sliter honom ur balans men mitt långa hår är stilla. Scenen tycks mindre nu. Bilarna löjligt små, och jag inser just varför då. När jag sakta svävar längre upp i den kalla vinterhimlen har jag just slutat skratta.